

Duhovna misel - 28. nov. 2021

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

1. adventna nedelja. »

Začenjamo advent, bogoslužni čas, ki nas pripravlja na božič s tem, da nas vabi, naj dvignemo pogled in odpremo srce, da sprejmemo Jezusa. Adventu ne živimo samo pričakovanje na božič. Povabljeni smo tudi obudimo pričakovanje na Kristusovo vrnitev v slavi – ko se ob koncu časov povrne –, in da se pripravimo na končno srečanje z Njim z doslednimi in pogumnimi odločitvami.

Evangelij te nedelje nas opozarja, naj ne dovolimo, da nas potlači egocentričen način življenja ali pa mrzlična naglica teh dni. »Zato vas vsak čas molite.«

Biti budni in moliti: tako je treba živeti v tem času od danega do božiča. Ostati budni in moliti. Notranji spanec se poraja, ko se neprenehoma vrtimo okrog nas samih in ostanemo zablokirani v jazju lastnega življenja z njegovimi problemi, njegovimi radostmi in njegovimi bolečinami, toda nenehno vrtenje okrog samih sebe. In to utruja, to dolgočasi, to zapira upanju. Tu je korenina otrplosti in lenosti, o čemer govorji evangelij. Advent nas vabi k zavzeti budnosti s pogledom in na sebe, da razširimo um in srce, da se odpremo potrebam ljudi, bratovščine po novem svetu. To je želja tolikih ljudstev, ki jih tare lakota, križi vojne; to je želja ubogih, slabotnih, zapuščenih. Ta čas je priložnost, da odpremo svoje srce, da se konkretno vprašamo, kako in za koga trdimo svoje življenje.

Druga drža, da bi dobro živeli čas pričakovanja na Gospoda, čas molitve. »Vzravnajte se in dvignite glavo, kajti vaše odrešenje približuje« (v. 28), opominja Lukov evangelij. Gre za to, da vstanemo, da usmerimo svoje misli in svoje srce k Jezusu, ki prihaja. Vstanemo, ko nekaj ali nekoga pričakujemo. Mi pričakujemo Jezusa, hočemo ga pričakati v molitvi, ki je tesno povezana s čuječnostjo. Pričakovati Jezusa, odpreti se drugim, biti budni, in ne zaprti v samotničnosti. Če pa mislimo na božič v potrošniškem vzdušju, računajoč, kaj lahko imam, ali kaj mi je vili, ali kaj mi je

